

nemůže samostatně hodnotiti tuto součást průvodnosti určité svědecké výpovědi. Kontrola nss-u jako čirá revisio in jure musí se omeziti jen na otázku, není-li snad průvodní materiál, o který se úřad opřel, vůbec nezpůsobilý, nebo pro porušení některého podstatného pravidla procesního podstatně vadný, a dále na otázku, zda provedené průvody činí skutkový závěr, k němuž úřad dospěl logicky a podle zkušeností, vůbec možným.

V daném případě vzal žal. úřad za prokázáno, že st-l dodal dvě knihy z franc. voj. škol K-ému a opřel se při tom o výpovědi S., K., M. a Líny K. Že by nebylo vůbec možno na podkladě těchto průvodů dospěti k závěru, že st-l knihy ty skutečně dodal, nelze důvodně tvrditi a nss neshledal. Leč potom dlužno vycházeti z toho, že měl žal. úřad dostatečný podklad pro svůj závěr o porušení služ. povinností, jichž se st-l dopustil tím, že zapůjčil dvě knihy z voj. škol franc. K-ému k opsání a je výtky, tvrdící opak, bezdůvodná.

Stejně bezdůvodnou je i druhá část předeslané meritorní výtky, která popírá, že dříve řečené jednání st-lovo mohlo zakládati skutkovou podstatu porušení povinností stavovských. Povinnosti stavovské jsou do jisté míry také povinnostmi služebními a záležejí v podstatě v tom, že důstojník má dbáti i mimo výkon služby, zejména pak v životě soukromém, cti stavu a vystříhati se všeho, čím by mohla býti umenšena vážnost a důvěra, jichž vyžaduje postavení důstojníka čsl. armády (srov. § 12 odst. 3 zák. č. 154/23). Nesrovnávalo-li se však inkriminované jednání st-lovo se služebními povinnostmi jeho jako voj. gážisty, vyslaného na studia do spřáteleného státu, vrhalo jednání to i nepříznivý odlesk na stav, jehož příslušníkem st-l byl, a přičilo se tedy i stavovským povinnostem jeho. Nelze proto vytýkati žal. úřadu, že nesprávně hodnotil jednání st-lovo, uznal-li, že se nesrovnávalo jednání to s povinnostmi stavovskými a shledal-li v něm poklesek podle § 12 odst. 3 zák. č. 154/23. — — — —

Č. 8716.

Církevní věci: O sloučení náboženských obcí židovských ke společnému rabinátu.

(Nález ze dne 2. září 1930 č. 13.658.)

V ě c: Židovská náboženská obec v R. proti ministerstvu školství a národní osvěty o ustanovení společného rabína pro židovské náboženské obce I., K., P. a V.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Býv. min. vyuč. schválilo výnosem z 9. března 1914 k návrhu představenstva židovské náboženské obce ve V. na základě § 11 odst. 2 zák. z 21. března 1890 č. 57 ř. z., aby pro židovské náboženské obce V. a R. byl ustanoven až do konce roku 1915 společný rabín s bydlištěm v R. — Představenstva žid. nábož. obcí v I., K., P. a V. zažádala podáním z roku 1926 resp. 1927 za povolení k ustanovení společného rabína; žádost ta byla doporučena též zemským svazem

israelských náboženských obcí na Moravě. Min. škol. svolilo na to nař. výnosem podle § 11 odst. 2 cit. zák. k tomu, aby pro uvedené čtyři náboženské obce žid. byl až na další ustanoven společný rabín se sídlem v P. — —

O stížnosti uvážil nss takto:

1. Žal. úřad popírá ve svém odv. spise stížní legitimaci stěžující si náboženské obce, poněvadž nař. rozhodnutí se netýká jí, nýbrž náboženských obcí jiných. Stanovisku tomu nemohl nss přisvědčiti. Je ovšem pravda, že nař. rozhodnutím bylo uděleno svolení podle § 11 odst. 2 cit. zák. o zevních právních poměrech náboženské společnosti židovské k tomu, aby pro čtyři náboženské obce shora uvedené, mezi nimiž není náboženská obec R.-ská, byl až na další ustanoven společný rabín. Nelze však přehlédnouti, že dříve na základě shora cit. výnosu býv. min. vyuč. byla jedna z uvedených čtyř náboženských obcí — totiž obec V. — sloučena s náboženskou obcí R.-skou ke společnému rabinátu, že tedy nynější sloučení náboženské obce V.-ské s obcemi jinými znamená po případě odloučení její od společného rabinátu s obcí R.-skou a že — jak ostatně bylo také výslovně uvedeno v intimačním výměru osp-é ve V. — nař. rozhodnutím byl změněn cit. výnos min. z roku 1914. Nelze tedy shledati, že by nař. výnos pojmově se nemohl dotýkati právní sféry stěžující si náboženské obce, a když nyní tato obec podávajíc tuto stížnost tvrdí, že nař. výnosem bylo nezákonným způsobem zasaženo do jejich práv, je předpoklad pro její legitimaci ke stížnosti ve smyslu ustanovení § 2 zák. o ss dán.

Nss shledal tedy stížnost přípustnou, avšak neuznal ji důvodnou.

Sloučení židovské náboženské obce V.-ské s obcí R.-skou ke společnému rabinátu bylo výnosem min. vyuč. z 9. března 1914 povoleno výslovně jenom do konce roku 1915; že by povolení to bylo svého času bývalo intimováno stěžující náboženské obci bez onoho dodatku časového, není ze spisů správních patrné ani stížností prokázáno. Stížnost také netvrdí, že by svolení to bylo bývalo později formálně prodlouženo; naopak uvádí stížnost sama, že »dvouleté provisorium přešlo automaticky v definitivní«.

Jelikož však podle předpisu § 11 odst. 1 cit. zák. každá náboženská obec musí míti aspoň jednoho rabína a podle II. odstavce téhož §u lze ustanoviti společného rabína pro dvě obce nebo pro několik obcí jenom výjimečně a se svolením min. kultu, neměla stěžující si nábož. obec právního nároku na další trvání stavu, povoleného oním výnosem z r. 1914 jen na čas, totiž do konce roku 1915, a trval-li stav tento přes tento termin, šlo tu jen o stav faktický, který kdykoliv mohl býti odstraněn.

Interes, který náboženská obec R.-ská měla na tom, aby zmíněné sloučení se žid. nábož. obcí V.-skou potrvало (dosavadní stav, existence rabína R.-ského, finanční situace obce R.-ské a pod.), byl tedy jenom zájmem faktickým, který však nemůže býti právní překážkou opatření vysloveného (schváleného) nař. výnosem.

Z těchto úvah nelze shledati, že by nař. rozhodnutím bylo bývalo nezákonným způsobem porušeno nějaké právo stěžující si obce (§ 2 zák. o ss) a bylo proto stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.